

MARIA, žena eucharistie

otec Marek Miškovský

Vidět v tváři dítěte tajemství celého člověka umí matka, protože miluje. Vidět v chlebě a víně, nad nimiž byla pronesena slova proměňování, tělo a krev živého Boha může jen ten, kdo miluje, a proto věří.

Je-li eucharistie tajemstvím víry (Mysterium fidei), které natolik přesahuje náš rozum, že se musíme zcela svěřit Božímu slovu, nikdo nám nemůže být oporou a vůdcem v podobném postoji tak jako Maria. Když opakujeme Kristovo gesto při Poslední večeři, abychom splnili jeho příkaz: „To čiňte na mou památku!“, přijímáme zároveň Mariinu výzvu uposlechnout ho bez váhání: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2, 5). Svou mateřskou starostlivostí prokazanou na svatbě v Káně Galilejské jako by nám říkala: „Neváhejte a důvěřujte slovu mého Syna. On byl s to proměnit vodu ve víno a stejně je také schopen učinit z chleba a vína své tělo a svou krev, a odevzdat tak v tomto tajemství věřícím živou památku na svou Paschu a stát se «chlebem života».“

Maria není vnější pozorovatel, ale jako přímá účastnice je uprostřed tajemství. Ne-

musí všemu rozumět, ale dává se svobodně k dispozici, důvěřuje Slovu.

Existuje ostatně hluboká analogie mezi fiat, pronesené Marií v odpověď na andělova slova, a amen, které pronáší každý věřící, když přijímá tělo Páně. Od Marie se vyžadovalo, aby věřila, že ten, kterého počala „působením Ducha Svatého“, je „Boží Syn“ (srov. Lk 1, 30–35). V souvislosti s vírou Panny se po nás v eucharistickém tajemství chce, abychom věřili, že týž Ježíš, Syn Boží a Syn Mariin, se zpřítomňuje s celým svým boho-lidským bytím pod způsoby chleba a vína.

„Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1, 45); Maria v tajemství Vtělení předjímala také eucharistickou víru církve. Když při navštívení nese v lůně Slovo, jež se stalo tělem, stává se jakoby „svatostánkem“ – prvním svatostánkem v dějinách –, kde Syn Boží, lidským očím ještě neviditelný, se nechává zdravít Alžbětou, jako by téměř „vyzařoval“ své světlo skrze Mariiny oči a hlas. A uchvácený Mariin pohled, když kontemplanuje tvář sotva narozeného Krista a když ho tiskne ve své náruči, není to snad nevyrovnatelný vzor lásky, jímž se má inspirovat každé naše přijímání eucharistie?

(Zpracováno podle Jan Pavel II., Encyklika Ecclesia de Eucharistia, 17. dubna 2003, č. 54-55.)

Foto: Roman Albrecht - clovekavira.cz

Slyšel jsem, že malé děti, které zemřou bez křtu, skončí v jakémsi předpekli, kterému se říká limbus. Zdá se mi to dost nespravedlivé, vždyť se neprovinily žádným osobním hříchem. Jak je to doopravdy?

David, 18 let

Spása a naděje

Ahoj Davide, děkujeme Ti za tuto stále aktuální otázku, neboť v důsledku potratů mnoho dětí umírá ještě před narozením a tedy před možností být pokřtěni. Na každém z nás, tedy i na těchto neviných dětech, leží „Adamův“ hřích, díky němuž každý člověk směřuje ke smrti a nikoliv k životu. Vysvobození z dědičného hříchu a usmíření s Bohem je možné pouze ve vírou ve vzkříšeného Krista a přijetím jeho křtu. Přesto ale nemůžeme pominout touhu Stvořitele po spáse každého člověka prostřednictvím vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí. V dědičném hříchu je člověk spjat s Adamem, ale ve spáse a naději s Kristem. A ta nejdůležitější otázka, díky

níž nalezneme odpověď na osud těchto dětí, zní: Jaké spojení je důležitější? Církev je přesvědčena, že Kristus zemřel za celé lidstvo a Duch Svatý dává všem možnost přičlenit se k životu, který pro nás na kříži vydobyl. Naději na spásu nepokřtěných dětí můžeme s důvěrou vložit do rukou ukřižovaného Krista. Církev se stále modlí za děti, které zemřely bez křtu v naději, že v milosrdném Bohu naleznou spásu. Teď ale někoho může napadnout otázka, k čemu je vlastně křest a sedění ve vymrzlých kostelích? Odpověď je jednoduchá. Bůh Stvořitel je pro každého křesťana dobrým a milujícím Otcem a již během jeho života ho zahrnuje dary Ducha Svatého. A to určitě stojí za to.

Na závěr nechme promluvit papeže Benedikta XVI., který se ještě jako prefekt Kongregace pro nauku víry k otázce limbu vyjádřil takto: „Limbus se nikdy nestal článkem víry. Já osobně – a teď více než kdy jindy mluvím jako teolog – bych tento pojem nechal padnout, neboť byl vždy jen teologickou hypotézou.“

Pane Ježíši Kriste, shromáždí všechny ve svém Království.

Zpracoval Zbyněk Pavienský

*srov. RATZINGER, Joseph. O víře dnes: rozhovor s Vittorioem Messorim. Praha: Zvon, 1994, s. 123. Zdroje: Mezinárodní teologická komise, Naděje na spásu pro děti, které umírají nepokřtěné. Pastorální konstituce Gaudium et Spes, článek 22. Katechismus katolické církve, článek 1261.

Foto: robhainer - Dollarphotoclub.com

ZAČÁTEK NA KONCI SVĚTA

Začátek nového dne na poutním místě Mentorella

Carissimi ragazzi chierichetti! Vi salutiamo da Roma e vogliamo scrivervi un breve... aj, co to tady dělá? Vždyť to není česky... Takže raději ještě jednou: „Milí kluci ministranti! Zdravíme vás z Říma a chceme vám napsat pár řádek...“ z české papežské koleje Nepomucenum. Od doby, co jsme vám naposledy psali, uplynulo hodné vody v Tibeře, začala postní doba, utkali jsme se se zkouškovým obdobím a v naší zahradě konečně dozrály citrony a pomeranče.

Vlastně se toho událo ještě daleko více. Hned na začátku roku jsme vyrazili do hor na Mentorellu. To je krásné poutní místo na konci světa. Nedělám si legraci, tady jsme opravdu na konci světa, totiž končí tady silnice, nejezdí tu vlaky ani autobus, ale kdybyste chtěli, není problém přijet na koni – běhá jich tu v okolí dost – jenom si ho předtím musíte chytit... Stejně tak o připojení k internetu se vám nemůže ani zdát. Přijeli jsme totiž na exercicie, na týdenní duchovní cvičení, setkat se s naším Pánem a znovu si

uvědomit a zažít, odkud, kam a s kým do toho jdeme a na jakou službu se v semináři připravujeme.

A teď zpátky do Říma...

To pro nás znamená také do školy. Často se nás lidé z našich farností ptají, jestli studujeme ve Vatikánu, máme přednášky v latině a obědváme s papežem. První ano, druhé stejně jako třetí ne. Málokdo ví, že území Vatikánu není jenom 0,44 km² okolo baziliky sv. Petra, ale že se v jeho teritoriu nachází každá z římských papežských univerzit (stejně jako některé baziliky v Římě a nunciatury v různých zemích). Takže pokaždé, když jdeme do školy, musíme překročit státní hranici. Vážně, představte si, že za plotem je budka a v ní sedí chlapík, který se tváří strašně důležitě. A pro jistotu se na vás jednou za čas pátravě podívá, cože v té škole asi chcete dělat. No, řekněte, kdo má

Papež František mezi poutníky při střední generální audienci

ještě neukázal (asi netuší, jak dobře nám tu sestry vaří :-)). Kdo se s ním chce setkat, může využít například generální audienci, která je každou středu na náměstí svatého Petra. Nečekejte ale, že si zde s papežem podáte ruku, protože kromě vás na něj bude čekat dalších deset tisíc poutníků. Nikdy jsem je nestihl spočítat všechny, ale je dost možné, že jich bude ještě daleko více. Často se při počítání leckdo ztratí za jedním z 284 sloupů Svatopetrského náměstí.

A taky něco od nás

Jak už jsme vám psali, nejsme v koleji sami (to by to dopadlo :-)). Spolu s námi v Nepomucenu bydlí také kněží z různých koutů světa, a tak se u stolu při společném jídle dozvíme mnoho zajímavých věcí přímo z první ruky. Například, věděli jste, že v Indii se jí rukama? Vlastně jenom pravou a jíst přiborem se učí kluci až v semináři! Alespoň si umíte představit, čím se tu ve volných chvílích bavíme. Nebo napadlo vás někdy, že každý správný seminarista v Kamerunu (rovňová Afrika) hraje denně fotbal – teď se držte – tři hodiny! Nevěříte? Tak se tam jedte podívat nebo přijďte k nám, je to přece jenom o malý kousek blíž...

Za kluky ze semináře Petr Soukal

Pontificia Università Lateranense, tak sem chodíme do školy

Foto: archiv Petra Soukala